

O wat zou 't heerlijk geweest zijn om hem thans fier te kunnen aanzien en hem toe te voegen :

„Niets, van u wil ik niets!” In plaats daarvan keek Mietje beschaamd en stamelde: „Twee honderd gulden.”

„Ik zal er eens over denken,” zei Zegers, „je moest nou maar heengaan.”

Ach dagen lang liet hij hen wachten, toen stuurde hij zijn dochter een boodschap dat ze maar weer eens bij hem moest komen. Matje voelde zich dien dag erg onwel en dus ging Hein; maar hij keerde onverrichter zake terug. Vader had gezegd dat hij om zijn dochter gezonden had, met zijn schoonzoon had hij niet over de zaak gesproken. Toen zij aan zijn verlangen voldeed gaf hij haar 't geld met een waarschuwing om geen tweeden keer aan te kloppen; bedanken hoefde niet, hij zou 't natuurlijk aftrekken van 't geen zij na zijn dood te wachten had.

Omstreeks dezen tijd trouwde Matje's oudste broer. Hij deed een goed huwelijk, niet alleen had het meisje fortuin, maar zij was ook van een voorname familie dan waartoe haar aanstaande man behoorde. Zij had den knappen officier echter lief en dat hielp haar om vriendelijk te zijn tegen haar schoonvader met zijn kiel en zijn klompen, zijn brutale gemeenzaamheid en zijn ruwe manieren. Zegers geneerde zich niet voor zijn voorname familie, hij was er trotsch op dat hij 't zoover in de wereld gebracht had, trotsch dat hij zijn jongens zulk een goede opvoeding had kunnen geven dat zij nu met de besten konden wedijveren; maar hij was een werkman, geen fijne meneer en hij zou 't beneden zich geacht hebben om te trachten zich als zoodanig voor te doen.

Maar 't nieuwe huwelijk met al die voornaamheid hulde Matje als 't ware meer en meer in 't duister. Zij voelde wel dat zij niet paste bij al die broers en die zuster, die 't zoo goed ging in de wereld.

Haar ging 't niet voorspoedig. Zij moest tobben en rekenen en sparen en zij deed het met voorbeeldig geduld. Niemand van haar familie kende haar eigenlijk, niemand vermoedde of zou begrepen hebben welk een geest van onafhankelijkheid en fierheid het bedaarde, stille, geduldige vrouwtje te bestrijden had. Haar vader alleen giste iets van 't geen er in haar omging, maar in plaats van 't op prijs te stellen werd hij er door geërgerd.

Trotsch zijn, dat was goed voor iemand die wat beteekende, die wat in de melk te brokkelen had, maar voor zoo'n onbeduidend wezen als Matje, die, niettegenstaande zijn verbod en zijn waarschuwing de domheid begaan had om met zoo'n sukkelachtigen klerk te trouwen, was 't belachelijk, en hij vond 't zoo iets als zijn plicht om haar te vernederen waar hij kon.

Arme Matje! Het hoofd hoog dragen deed zij waarlijk niet. Haar grootste wensch was niemand noodig te hebben, in stilte te werken, te tobben, honger te lijden des noods, maar onafhankelijk te blijven. De eischen van haar dagelijksch leven, hoe eenvoudig ook, leerden haar echter wel, dat die wensch een illusie zou blijven. Wanneer haar zuster Anna haar eens een enkelen keer kwam bezoeken en voor die gelegenheid met haar mooi, fonkelnieuw costuum prijkte, dwaalde zij als zij dacht Matje met die pracht de oogen uit